

Αν αυτή την στιγμή υπήρχε κόμμα των ιδιοκτητών το οποίο θα εξασφάλιζε την υποστήριξη του συνόλου των κατόχων ακίνητης περιουσίας (σ. σ. φανταστικό σενάριο) τότε σίγουρα θα συγκέντρωνε ποσοστά πάνω από 80%. Οι αριθμοί αδυσσώπητοι. Το ποσοστό ιδιοκατοίκησης αγγίζει το 80% ενώ το απόθεμα ακινήτων ξεπερνά τα 8.000.000 . Αν μάλιστα προσθέσουμε στους ιδιοκτήτες , εκείνους των οποίων η δραστηριότητα συνδέεται με την ιδιοκτησία (δικηγόροι, μηχανικοί, οικοδόμοι, επιχειρηματίες κ.α) τότε ο αριθμός αυτός να αντιπροσωπεύει το 90% των Ελλήνων . Και όμως απο τον Οκτώβριο γινόμαστε μάρτυρες ενός απηνή διωγμού κάθε δραστηριότητας που έχει σχέση με την ιδιοκτησία. Κάποιες στιγμές αισθάνεσαι ότι πρόθεση των κυβερνώντων είναι να καταστήσουν το ακίνητο ισοδύναμο με το προπατορικό αμάρτημα. Στο σημείο αυτό αρχίζουν να αναφύονται ορισμένα ερωτήματα. Για παράδειγμα : οι πολιτικοί ανήκουν στην κατηγορία εκείνη των ανθρώπων με υπερανεπτυγμένο το ένστικτο της αυτοσυντήρησης . Πως είναι δυνατόν να πριονίζουν την καρέκλα που κάθονται; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό ίσως οδηγήσει σε ορισμένα χρήσιμα συμπεράσματα για το που θα πάει η αγορά ακινήτων τα επόμενα χρόνια. Το σίγουρο είναι ότι η σημερινή κυβέρνηση όχι μόνο αδιαφορεί για την μικροιδιοκτησία αλλά ενδεχομένως να μη της είναι αρεστή . Το ίδιο ακριβώς ισχύει και για την μικρομεσαία επιχειρηματική δραστηριότητα που δραστηριοποιείται σε όλο το εύρος της αγοράς ακινήτων. Και ο πλέον αφελής συνειδητοποιεί ότι η μικρομεσαία επιχείρηση επιβίωσε όλα αυτά τα χρόνια από τον μικροιδιοκτήτη. Αυτός είναι ο πελάτης , αυτός είναι ο άνθρωπος στο οποίο μπορεί να απευθυνθεί . Κάθε πλήγμα σε αυτόν οδηγεί μεσοπρόθεσμα σε απαξίωση και της δικής του επιχειρηματικής παρουσίας. Κάποιοι ισχυρίζονται ότι οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις μπορούν να επιβιώσουν λόγω της αυξημένης κερδοφορίας των προηγούμενων ετών. Αστεία πράγματα. Μπορούν να αντιμετωπίσουν την κρίση για 3 ή και 5 χρόνια. Αυτό όμως που δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν είναι μία συνδυασμένη επίθεση με μέτρα φορολογικού , χωροταξικού , πολεοδομικού χαρακτήρα με ταυτόχρονο αποκλεισμό από το τραπεζικό σύστημα. Όλα αυτά περί εκσυγχρονισμού και διαφάνειας στην αγορά δεν είναι τίποτε άλλο παρά προφάσεις προκειμένου να ενισχυθούν οι μεγάλοι και ισχυροί του κλάδου. Μάλιστα , τώρα που οι τελευταίοι έχουν λιγοστέψει -και θα λιγοστέψουν ακόμα περισσότερο τα επόμενα χρόνια-είναι οι πιο χρήσιμοι συνομιλητές . Για τους δύσπιστους μία απλή αναδρομή στους καταλόγους των εταιριών του κατασκευαστικού κλάδου στις αρχές της δεκαετίας και μία σύγκριση με το σήμερα αρκεί για να καταλάβουν ότι η κρίση δεν είναι παρά το πρόσχημα... Σε μία τέτοια προοπτική οτιδήποτε έχει το πρόθεμα «μικρό» είναι παντελώς αδιάφορο για τους κυβερνώντες είτε αυτοί είναι σοσιαλιστές , είτε φιλελεύθεροι. Για αυτούς ο μόνος προσδιορισμός που προκαλεί συγκίνηση είναι το «χρήσιμος».